

บทสัมภาษณ์ ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ ณ โรงแรมพลาซ่าแอทธินี ถนนวิทย 1 กรกฎาคม 2556

อาจารย์กรุณา นาผล

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

➤**ภาษาปริทัศน์:** ท่านมองความสำคัญและบทบาทของภาษาอังกฤษใน AEC และบทบาทของภาษาอื่น (local languages) อย่างไรบ้าง

ดร. สุรินทร์: ตามกฎบัตรอาเซียน ซึ่งเปรียบเสมือนธรรมนูญของประชาคมอาเซียน ได้กำหนดไว้ว่า “English is the working language of ASEAN.” หลายคนตีความว่า หมายถึง การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในกระบวนการปรึกษาหารือในการประชุมรัฐมนตรี หรือการประชุมสุดยอด โดยไม่มีการแปลเอกสาร ไม่มีการใช้ล่ามใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งความหมายยังจำกัดอยู่เพียงระดับนี้เท่านั้น แต่ต่อไปในอนาคตผมคิดว่าจะกลายเป็นการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในภาคเอกชน ด้านการศึกษา และทุก ๆ ด้าน

อย่างไรก็ตาม คนไทยควรถือเรื่องภาษาอังกฤษเป็นวาระแห่งชาติ ลงทุนอย่างจริงจัง และให้ทุกภาคส่วนเกิด sense of urgency คือมองเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องพัฒนาปรับปรุงอย่างทันด่วนที่ ไม่เช่นนั้นจะเตรียมตัวไม่ทัน คนไทยมักอ้างว่าเราไม่อยากใช้ภาษาอังกฤษ ไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษเพราะเราไม่เก่ง เรียนไม่ได้ เราไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใครเราจึงไม่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ คิดแบบนี้ไม่ได้แล้ว เพราะภาษาอังกฤษจะเข้ามามีส่วนในทุกด้าน ทั้งการ

ลงทุน การพาณิชย์ ความบันเทิง เทคโนโลยี ฯ ในปัจจุบันข้าราชการไทยไม่ได้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อทำงานในบริบทต่างประเทศ นับวันยิ่งจะ provincial มากขึ้น แต่ภูมิภาคอาเซียนต้องการคนที่เปิดกว้าง (open-minded) ต้องการคนที่พร้อม (well-prepared) มีความสามารถในการที่จะไปทำงาน (interact) กับภายนอกได้มากกว่าเดิม แต่เรา กลับ inward ขึ้นเรื่อย ๆ จึงเป็นเรื่องน่าเสียดาย ดังนั้น ปัจจัยสำคัญที่ต้องถือเป็นกุญแจหลัก หรือ golden key คือ ภาษาอังกฤษ

ภาษาที่ 2 ในอาเซียน คือ ภาษามาลเลย์ หรือมลายู เพราะถือได้ว่าเป็นภาษาท้องถิ่นที่ใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุดในภูมิภาคในปัจจุบัน เพราะมีประชากรประมาณครึ่งหนึ่งที่พูดภาษามาลเลย์ได้ เราควรมองว่าประชากรส่วนหนึ่งของไทยประมาณล้านกว่าคนที่พูดภาษานี้ได้แล้วเป็น asset ของชาติ ควรส่งเสริมให้พวกเขาใช้ภาษานี้ได้ต่ออย่างเหมาะสม แต่ที่ผ่านมากลับมองว่าการส่งเสริมดังกล่าวอาจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ (national security) เสียด้วยซ้ำ ปัจจุบันนโยบายการส่งเสริมด้านภาษาไม่ว่าจะภาษาไทย หรือภาษาท้องถิ่นยังไม่เป็นระบบนัก ควรมีการวางแผนและจัดการให้เหมือนกันทั้งส่วนกลางและภูมิภาค ผมคิดว่าสิ่ง

ที่ทุกประเทศมีตอนนี้ คือความแตกต่างหลากหลาย หรือ diversity ซึ่งควรถูกรักษาไว้ และควรใช้ประโยชน์จากสิ่งนี้ให้มากที่สุด เพลงชาติของประเทศสิงคโปร์ยังเป็นภาษามาเลย์อยู่เลย ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ภาษาจีน เพราะเขายังต้องการรักษาอัตลักษณ์ (identity) ของเขา เอาไว้ว่าคนของเขายังอยู่ใน the sea of Malay คนในประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย บรูไน ก็พูดภาษามาเลย์ คน 300 ล้านกว่าคนพูดภาษามาเลย์ นับเป็นประมาณครึ่งหนึ่งของประชาชนในภูมิภาคเลยทีเดียวนะ แต่ในประเทศเราที่มีคนส่วนหนึ่งพูดได้แล้ว กลับไป discourage เขา เราต้องมีนโยบายทางภาษาที่ชัดเจน จะส่งเสริมเฉพาะภาษาไทยหรืออย่างไร จะให้เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเท่านั้นหรืออย่างไร จะทำอะไรกับคนกลุ่มหนึ่งที่พูดภาษามาเลย์ได้แล้วชนกลุ่มน้อยที่พูดภาษาอื่น ๆ ได้อยู่แล้วล่ะ จะทำอย่างไร เช่น กลุ่มชนตามแนวชายแดนที่พูดภาษาพม่า เขมร เวียดนามได้ เป็นต้น เราจะมองพวกเขาว่าจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศชาติ หรือจะมองพวกเขาว่าเป็น asset ของประเทศเรา ปัจจุบัน สถิติพบว่าคนพม่าเรียนภาษาไทยมากกว่าคนไทยเรียนภาษาพม่า เขาเรียนเพราะเขาต้องการติดต่อสื่อสารกับเรา แต่คนไทยยังติดปัญหาหลายอย่าง เช่น เรามักคิดว่า เราไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใคร ไม่เคยต้องตั้งรกรากอะไร แต่แนวคิดเช่นนี้จะคงอยู่ต่อไปไม่ได้ ต้องมีการปรับ เมื่อก่อนอาจไม่มี ความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษขนาดนั้น แต่อย่าลืมว่าพระพุทธเจ้าหลวงก็ทรงเรียนภาษาอังกฤษ ทรงใช้ภาษาอังกฤษในการรักษาเอกราช ทรงจ้างที่ปรึกษาชาวต่างชาติด้านกฎหมายระหว่างประเทศในการต่อสู้กับอังกฤษ ทรงเสด็จประพาสยุโรปใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ

สื่อสารกับชาวต่างชาติให้เขารู้จักประเทศไทย คนไทยทุกคนต่างรู้สึกทราบบ้างซึ่งในพระมหากรุณาธิคุณ แต่ต่างก็ไม่ต้องตั้งรกรากอะไร แต่ตอนนี้เราต้องตั้งรกรากให้มากขึ้น จริง ๆ แล้วเราไม่ต้องรอให้ถึงปี 2015 เพราะองค์กรต่าง ๆ เช่น UOB HSBC ธนาคารทั้งหลายก็ถือเป็นอาเซียนแล้วทั้งสิ้น รวมถึงธุรกิจต่าง ๆ บนถนนบางสาย เช่น ถนนสีลม ก็ล้วนเป็นบริษัทต่างชาติทั้งสิ้น

►**ภาษาปริทัศน์:** แล้วภาษานอกภูมิภาคอาเซียน เช่น ภาษาจีน จะเข้ามามีบทบาทในอาเซียนด้วยไหม

ดร. สุรินทร์: ภาษาจีนก็เป็นอีกภาษาหนึ่งที่อาจเข้ามามีความสำคัญในภูมิภาค เพราะจีนเป็น engine of growth เขาเป็นประเทศใหญ่ ประชากรมาก ดังนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นในจีนก็จะส่งผลกระทบต่อทั้งโลก แต่ภาษาอังกฤษก็ยังคงมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งเพราะเป็นภาษาที่เราใช้สื่อสารกับทั้งโลก ภาษาจีนมีความสำคัญในระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออก (East Asia) ส่วนภาษามาเลย์ใช้ภายในอาเซียนเราเอง เราจึงควรส่งเสริมให้ประชากรของเราที่มีความสามารถในการใช้ภาษา (proficiency) สามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม ใช้การได้จริง เช่น ทางใต้ของประเทศไทยพูด dialect หนึ่งของภาษามาเลย์ แต่อาจมีความแตกต่างในรายละเอียดกับภาษามาเลย์กลางบ้าง แต่หากมีการสอนให้รู้ถึงความแตกต่าง เขาก็จะเรียนรู้ได้ไม่ยาก และใช้การได้จริง และจริง ๆ แล้ว คนทางภาคใต้ของเราได้เรียนภาษาอังกฤษจากทางมาเลเซียอยู่แล้ว รัฐบาลจึงควรส่งเสริมอย่างเหมาะสม

►**ภาษาปริทัศน์:** มุมมองของท่านเกี่ยวกับบทบาทของสถาบันภาษา ที่รับผิดชอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย หรือ

สถาบันการศึกษาต่าง ๆ และแนวทางการเรียน การสอนภาษาอังกฤษในอนาคต ควรจะเป็นอย่างไร

ดร. สุรินทร์: ผมไม่ใช่ภาษาศาสตร์ แต่ผมมองว่าความรู้เรื่อง grammar และ syntax เป็นสิ่งสำคัญ ผมไม่เชื่อว่าถ้าเราไม่รู้หลักทางภาษา แล้วเราจะสื่อสารได้ดี การที่จะพูดให้เพราะ เขียนให้ถูก ล้วนต้องใช้หลักภาษาทั้งสิ้น แน่แน่นอนว่าหลายท่านอาจบอกว่า ไม่เห็นสำคัญเลย เราขึ้นไปพูด ใช้คีย์เวิร์ดพูด ๆ ไป คนก็เข้าใจได้ จริงอยู่ที่คนฟังเข้าใจได้ แต่เขาก็รู้ได้เช่นกันว่า “You’re not educated.” ดังนั้น อย่าไปคิดว่าหลักไวยากรณ์ไม่สำคัญ จริงอยู่ที่เริ่มต้นเราอาจสอนให้ผู้เรียนแค่ “พูดได้” แต่เราจะทำอย่างเจ้าของภาษา ที่ไม่ต้องมานั่งเรียนหลักภาษาเลยก็สามารถใช้ภาษาถูกต้อง เข้าใจความหมายโดยอัตโนมัติไม่ได้ ผมมักจะยกตัวอย่างจากหนังเรื่อง My Fair Lady เพลง I could have danced all night. ตัว tense ที่ใช้ในเพลงนี้มีความหมายในตัวมันเอง หากไม่ได้เรียนหลักไวยากรณ์และเข้าใจจริง น้อยคนนักที่จะรู้ว่าสรุปแล้วนางเอกของเรื่องไม่ได้เต้นในคืนนั้น สิ่งเหล่านี้ต้องเรียนจึงจะเข้าใจ ผมเคยได้ยินหลายสถาบันสอนให้เด็กกล่าวพูดไว้ก่อน ไม่ต้องสนใจเรื่องไวยากรณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่อาจทำได้ในเบื้องต้น แต่การเรียนระดับสูงขึ้นไปจะไม่ได้และยิ่งในระดับนานาชาติ เช่น นักการทูต หากใช้ภาษาผิด ก็อาจส่งผลกระทบต่อประโยชน์ของประเทศชาติได้

➤**ภาษาปริทัศน์:** ท่านหมายความว่าความถูกต้อง หรือ accuracy เป็นสิ่งสำคัญใช่ไหม

ดร. สุรินทร์: ใช่ เพราะจะแสดงให้เห็นว่าผู้ันั้นได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดี และทำให้สื่อสารได้อย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ การออกเสียง (pronunciation) ก็เป็นเรื่องสำคัญ เราควรมีการสอน Phonetics อย่างเข้มข้น สอนให้ผู้เรียนทราบว่าจะออกเสียง (articulate) แต่ละเสียง แต่ละอักขระในคำนั้นได้อย่างไร อวัยวะภายในช่องปากเรา ขยับอย่างไร เลื่อนไปทางไหนจึงจะเกิดเสียงนั้น ๆ ได้ เช่น ในภาษาไทยเราไม่ออกเสียงท้ายคำ คำว่า fine ก็จะออกเสียงแค่ /ฟาย/ ไม่มีเสียง n ท้ายคำ เป็นต้น เรื่องนี้ต้องอาศัยความจำจ้จจำไช ผมจำได้ว่าตอนเด็ก ๆ เวลาที่คุณแม่สอนผมพูดภาษาอาหรับ ท่านบอกถึงขนาดที่ว่า ลิ้นควรจะอยู่ตรงไหน อยู่ที่ไรพินบน ไรพินล่าง ต้องมานั่งดัดนั่งสอนกันให้ได้

ผมไม่แน่ใจว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ แต่สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจศึกษาคือ การศึกษาว่า dialect ของภาษาในภาคต่าง ๆ ของไทย มีส่วนช่วยในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่ากันหรือไม่

ผมเคยคุยกับบางประเทศ เช่น จีน เกาหลีใต้ เขาบอกว่าบางประเทศอาจมีข้อจำกัดในการหาอาจารย์เจ้าของภาษามาสอนภาษาอังกฤษ แต่ผมกลับคิดว่า เจ้าของภาษาหาไม่ยาก แต่เจ้าของภาษาที่สอนเป็นด้วยนั้นหายาก เราเอาอาจารย์ท้องถิ่นในประเทศนั้น ๆ เช่น อาจารย์คนไทย ที่เรียนหลักภาษามาอย่างถูกต้อง มาสอนภาษาอังกฤษเด็ก ๆ ก่อน แล้วต่อมาจึงให้เด็กฟังจาก native speakers อาจจะดีกว่า ผมเจอเด็กวัยรุ่นอินโดนีเซีย พูดภาษาอังกฤษดีมากสำเนียงอเมริกัน ผมถามเขาว่าเรียนมาจากไหน เขาบอกว่าดูจาก MTV เพราะฉะนั้นโอกาสของเด็กสมัยนี้ที่จะได้ยินได้ฟังสำเนียงจากเจ้าของภาษามีเยอะขึ้นมาก ดังนั้น ต้องสอนให้รู้หลักก่อน หลัก Phonetics สำคัญ การเลียนแบบ สำคัญ และการเรียนรู้ของจริงจากสื่อต่าง ๆ สำคัญ

➤**ภาษาปริทัศน์:** นอกจากเรื่องภาษาแล้ว ปัจจัยเพื่อการอยู่รอดของประเทศไทยใน AEC มีอะไรบ้าง

ดร. สุรินทร์: เราต้องเป็นเลิศในด้านวิชาชีพ โดยเฉพาะวิชาชีพที่จะเปิดเสรี เช่น หมอ พยาบาล วิศวกร สถาปนิก เราต้องผลิตบุคลากรที่มีความรู้ดีที่สุดให้ได้ และต้องสื่อสารให้ได้ ซึ่งอย่างหลังเป็นสิ่งทีคนไทยยังแพ้เขาอยู่ ซึ่งก็จะกลับไปสู่เรื่องเดิม คือ คนไทยต้องเปลี่ยนทัศนคติ (mindset) ให้ได้ก่อน และการศึกษาของเราต้องเปลี่ยนจากสมมติฐานว่าเราผลิตคนเพื่อคน 65 ล้านคนในประเทศของเรา เป็นเราผลิตคนเพื่อให้บริการในประชาคมที่มีคน 600 ล้านกว่าคน ซึ่งถ้าเรามองระดับภูมิภาคได้ ก็จะได้เห็นความสำคัญของภาษาต่างประเทศตามมาเอง เพราะจบไปแล้วเราต้องไปแข่งขันกับข้างนอก เอาตัวรอดให้ได้ ดังนั้น เด็กที่จะเรียนวิศวะต้องเก่งเลขกับฟิสิกส์ก็พอแล้วนั้น ไม่จริงอีกต่อไป และจะคิดเพียงว่าจบออกไปเพื่อทำงานในประเทศไทยเท่านั้น ไม่ได้อยากไปทำงานเมืองนอกก็ไม่ได้แล้ว เพราะถึงเราไม่ไป คนอื่นก็เข้ามาอยู่ดี แล้วเราจะรักษาที่นั่งของเราในนี้ได้หรือไม่ ใน AEC เราควร “be the best and excellent in our professions, be able to communicate, and appreciate diversity” คนไทยยังยึดติดอยู่กับคนไทยด้วยกันเองเท่านั้น แต่อย่าลืมว่าโลกเปิดกว้างขึ้น เราต้องเข้าใจและเรียนรู้ผู้อื่นด้วย รู้ภาษา รู้วัฒนธรรม รู้ค่านิยม และยอมรับในความแตกต่าง

➤**ภาษาปริทัศน์:** ประเทศอื่นมีความตระหนักถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรม และพยายามเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ ในอาเซียนด้วยไหม

ดร. สุรินทร์: เขาพยายามทำผ่านกระบวนการศึกษา ซึ่งถ้ามีภาษาเป็นสื่อก็จะทำให้เรียนรู้ได้อย่างลึกซึ้ง ถ้ามีข้อจำกัดทางภาษา ก็จะเป็นการจำกัดการเข้าถึงข้อมูลด้วย ซึ่งหลายประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ก็จะได้เปรียบในด้านนี้

➤**ภาษาปริทัศน์:** มีหน่วยงานหลายแห่งที่จัดอบรมให้พนักงานของตน ที่ต้องติดต่อกับต่างประเทศโดยเฉพาะ ท่านคิดว่าเรื่องนี้สำคัญหรือไม่

ดร. สุรินทร์: ผมคิดว่าสำคัญ กระทรวงการต่างประเทศเองก็มีการจัดอบรมเช่นนี้ ส่วนภาคเอกชนนั้นยังมีการเตรียมตัวเป็นอย่างดีกว่าจะได้เป็นตัวแทนบริษัทจริง ๆ เพราะมีเรื่องของกำไรขาดทุนมาเกี่ยวข้อง ในประเทศญี่ปุ่น ภาคเอกชนของเขาก็มีความพร้อมในเรื่อง in-house training ดีกว่าภาครัฐบาลเช่นกัน ดังที่กล่าวข้างต้น ข้าราชการไทยยังไม่พร้อมสำหรับการทำงานในระดับภูมิภาคเท่าไร จึงเป็นสิ่งที่เราต้องเร่งพัฒนา

➤**ภาษาปริทัศน์:** ท่านจะเสนอกลยุทธ์ในการพัฒนาภาครัฐบาลของไทยอย่างไร

ดร. สุรินทร์: ต้องเริ่มจากการมีผู้นำที่ดี มีวิสัยทัศน์ มีนโยบายระยะยาว สร้างระบบการคัดเลือกคนที่มีความสามารถเข้ามาทำงาน และสนับสนุนในด้านต่าง ๆ อย่างเหมาะสม เพื่อให้ทำงานในระดับภูมิภาคได้และสร้างประโยชน์แก่ประเทศชาติต่อไป ในอาเซียน เราต้องแข่งขันบนแผนระยะยาวและบนพื้นฐานของข้อมูลที่โปร่งใส ถูกต้อง อย่างสถาบันภาษาเอง ก็ต้องวางแผนให้แน่ชัด มีวิสัยทัศน์ มีเป้าหมายที่ชัดเจน พิจารณาว่ามีทรัพยากร (resource) เพียงพอหรือไม่ แล้ววางแผนจะทำอย่างไรให้

ภาษาอังกฤษเป็นนโยบายระดับชาติ ถ้าเราวางแผนอย่างดี มีทางเลือกในการปฏิบัติที่เหมาะสม และสามารถสื่อสารให้ทุกฝ่ายเห็นความสำคัญของแผนส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ ก็ไม่ยากที่จะได้รับการสนับสนุน

ในความคิดของผมโดยที่ไม่อ้างอิงข้อมูลทางสถิติใด ๆ ผมคิดว่าถ้าภาษาอังกฤษของคนไทยโดยเฉลี่ยดีขึ้น 25% ผลงานด้านต่าง ๆ ของเราจะดีขึ้นได้ถึง 50% ไม่ว่าจะด้านวิชาชีพ อุตสาหกรรม การลงทุน การท่องเที่ยว เพราะเรามีความรู้และมีสื่อคือภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การรู้ภาษายังทำให้คนเราไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ไม่ต้องการอะไรหรือหวาดตามกระแส เพราะเราสามารถอ่านและหาข้อมูลเพื่อให้รู้ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเอง การเรียนในห้องเรียนถ้าเด็กอ่านภาษาอังกฤษได้ ก็จะสามารถเตรียมตัวได้มากขึ้น อ่านข้อมูลตามเว็บไซต์เพิ่มเติมล่วงหน้าได้มากขึ้น ก็จะมีคำถามมาถามครูในห้องเรียนมากขึ้นเพราะเขาอยากรู้มากขึ้น ซึ่งก็จะบังคับให้ครูต้องเตรียมตัวมากขึ้นไปอีกโดยอัตโนมัติ การเรียนการสอนก็จะมีกรอบที่มากขึ้น เด็กก็จะคิดเป็นมากขึ้น ไม่เหมือนปัจจุบันที่เวลาครูมาสอนก็เหมือนพูดกับโต๊ะเก้าอี้ เด็กก็มานั่งฟังสิ่งที่ครูอาจารย์บอกฝ่ายเดียว ดังนั้น ผมคิดว่าภาษาจะเป็นตัวช่วยให้เกิดการเรียนการสอนที่เหมาะสมด้วย

➤**ภาษาปริทัศน์:** โดยรวมท่านคิดว่าประเทศไทยเรามีทรัพยากรต่าง ๆ ค่อนข้างพร้อม เช่น สถานที่ท่องเที่ยว ความรู้ทางวิชาชีพที่ดี เพียงแต่ขาดความรู้ด้านภาษาอังกฤษดีเพียงพอที่จะใช้สื่อสารออกไปข้างนอกให้ไหม

ดร. สุรินทร์: ใช่ เรามีบริการที่ดีแต่ถ้าเราสื่อสารไม่ได้ คนอื่นก็ไม่รู้ว่าเรามีบริการที่ดี ไม่รู้ว่าเราพร้อมจะเปิดรับ เข้าหาคนอื่น ไม่รู้ว่าเราฟังความ

ต้องการตลาดได้ และพร้อมจะตอบสนองต่อความต้องการนั้น

➤**ภาษาปริทัศน์:** ท่านกล่าวช่วงหนึ่งว่าการที่จะให้เด็กคิดเป็นนั้นเกิดจากความรู้ทางภาษาด้วย

ดร. สุรินทร์: ถูกต้อง และสิ่งนี้เราควรปลูกฝังตั้งแต่ยังเด็ก ที่ว่าภาษาช่วยให้เกิดการคิดเป็นก็เพราะเด็กจะสามารถเข้าถึงข้อมูลได้มากขึ้น อ่านข้อมูลเป็น ทำให้เกิดการเปรียบเทียบข้อมูล สังเคราะห์ข้อมูล แลกเปลี่ยนข้อมูล เด็กก็จะเกิด critical thinking ได้มากขึ้นด้วย ไม่เชื่อครู ไม่เชื่อโทรทัศน์เพียงอย่างเดียว

➤**ภาษาปริทัศน์:** การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง จะช่วยสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในภูมิภาคหรือไม่ อย่างไร

ดร. สุรินทร์: การมีภาษากลางที่เหมือนกัน ถือว่ามีส่วนช่วยสร้าง unity ได้ เช่น ตัวผมเองที่ทำงานระดับภูมิภาคโดยเฉพาะ ถ้าทุกคนสามารถใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษากลางของภูมิภาคได้ ผมจะสามารถทำความเข้าใจ และเข้าถึงความต้องการของคนในอาเซียนเราได้มากขึ้น ไม่เพียงแคในระดับบนเท่านั้น หากประชากรทุกระดับสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ผมก็จะเรียนรู้พวกเขาได้มากขึ้น ด้วยภาษากลางเดียวกันนี้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาอะไรก็ตาม เราจะเข้าใจกันมากขึ้น และมีความรู้สึกว่าเป็นพวกพ้องกันได้มากยิ่งขึ้น ก่อให้เกิด identity และ ownership ในภูมิภาคได้

➤**ภาษาปริทัศน์:** รบกวนท่านฝากข้อคิดทิ้งท้ายให้ผู้อ่าน เพื่อการเตรียมพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ดร. สุรินทร์: อยากให้คนไทยเราตื่นตัวเรื่องอาเซียน เป็นเจ้าความคิดเรื่องอาเซียน ใช้เวทีที่เปิดกว้างขึ้นนี้ให้เกิดประโยชน์ให้มากที่สุด และ

ปรับปรุงตนเองโดยเฉพาะเรื่องภาษาอังกฤษ เพราะถึง position ดี แต่ถ้าเรา defend ไม่ได้ สื่อสารเรื่องผลประโยชน์ของประเทศชาติไม่ได้ สื่อสารให้ผู้อื่นรู้ถึงจุดยืนต่าง ๆ ของเราไม่ได้ ก็ไม่ได้ความ เราต้องมองปัญหาด้านความสามารถ

ทางภาษาเป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วน (critical and urgent) และให้ถือเป็นวาระแห่งชาติ (national agenda) โดยให้ความสำคัญในเรื่องของคุณภาพ มาเป็นอันดับหนึ่ง

อาจารย์กรุณา นานผล

ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในกลุ่มการสอนภาษาอังกฤษสำหรับ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และปริญญาโทด้าน Teaching English as a Foreign Language (TEFL) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สนใจงานวิจัยด้าน action research การสอนทักษะการฟังและการพูด และ Corpus Linguistics

